

Raamattuluentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
Sievissä 26. syyskuuta 2017
www.sanaveli.com
Youtube/Veli Tuomi

90. Raamattuluento: Kuollut ja silti elävä

Alkurukous: Tarvitsemme tässäkin Herra apuasi niin kuin myös kaikessa muussa elämämme aikana. Rukoilen, että tästäkin luennosta olisi siunausta monille lukijoille tai kuuntelijoille. Amen.

Aluksi

Etsimme uusia ja tuoreita vastauksia erääseen, jo aiemminkin käsiteltyyn tosiasiaan. Kysymme, miten voimme olla kuolleita ja haudattuja, mutta olla silti yhä tosieläviä. Tätä inhimillisesti katsoen mahdotonta asiaa me tällä luennolla käsittelemme. Tällainen paradoksi kuuluu hengelliseen elämään.

Kuolema ja elämä

Luemme aluksi apostoli Paavalin kirjeestä kolossalaisille: ”Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista” (Kol. 2:12 KR92).

Edellisessä jakeessa on jo koko tämän luennon ydinsanoma. Uuden testamentin mukaan me olemme haudattuja Kristuksen kanssa. Tämä haudaus on tehty kaikille Kristukseen kastetuille. Hän kuoli yhden ainoa kerran syntiemme sovituksiksi. Näin hän kuoli pois synniltä. Näin mekin kuolimme yhdessä hänen kanssaan ja haudattiin. Näin on kaste yhdistänyt meidät häneen. Olemme yhteenliitettyjä koko hänen ristinkuolemaansa. Maailman synnit sovitettiin tällä yhdellä ja ainutkertaisella uhrilla. Apostoli sanoo mitä meidän on tästä ajateltava: ”Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 6:11).

Kun yritämme omin voimin tulla ristiinnaulituiksi ja kuolla Herramme kanssa, teemme sitä mitä usein muutoinkin sorrumme tekemään: anomme sellaista joka meillä jo Jumalan sanan mukaan on. Tällä tällöin teemme myös kastettamme turhaksi. Mutta miksi yrittäisimme kuolla hänen kanssaan, kun se on jo toteutunut ja ristin työ on takanapäin. Myös tämän Raamatun salaisuuden on sulautettava meihin uskossa. Kaikki muut väittelyt kasteesta ja kasteen sisällöstä kertovat vain tiedonpuutteesta tai epäuskosta. Kasteemme on aina pätevä, jos se on tehty Jeesuksen kastekäskyn mukaan: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen...” (Matt. 28:19). Tästä opetuslapsiksi tekeminen on aloitettava ja siinä pysyttävä.

Näin olemme kasteessamme kuolleet pois synniltä ja turmeltuneelta luonnoltamme, sillä ”Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätetty Jumalaan” (Kol. 3:3). Kaste yhdessä uskon kanssa ovat pelastuksemme perustuksia. Kuolimme itseltämme ja saimme uuden elämän kun uskoimme häneen, joka on kuolleista herättänyt Jeesuksen. Näin uudestisyntyimme. Jee-

sus sanoi Nikodeemukselle: ” *Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan.* ” ” (Joh. 3:5).

Sama asian toisilla sanoilla:

”*Hän on se, joka on tullut veden ja veren kautta, Jeesus Kristus, ei ainoastaan vedessä, vaan vedessä ja veressä; ja Henki on se, joka todistaa, sillä Henki on totuus. Sillä kolme on, jotka todistavat: Henki ja vesi ja veri, ja ne kolme pitävät yhtä*” (1. Joh. 5:6-8). Pelastuksemme perustuksia ovat tässäkin Henki, vesi ja veri. Eli voimme totuuden mukaisesti sanoa: kasteemme ja Kristuksen ristin veri omistettuna on totuus pelastuksestamme. Henki on joka todistaa tämän totta olevan. ”*Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia*” (Room. 8:16).

Nämä tosiasiat ovat kyllä kristillisen elämämme vaikeimpia asioita ymmärtää. Emme saa silti parsia Jumalan sanan käskyjä ja neuvoja ihmismielemme mukaisiksi. Jos niin teemme, teemme sen aina epäuskomme tai ihmisten perinnäissääntöjen vuoksi. Juuri tämä asia sai apostolin huokaamaan meidän vuoksemme: ”*Meillä olisi tästä paljonkin sanottavaa, mutta ei ole helppo selittää näitä asioita teille, koska olette tulleet niin haluttomiksi kuulemaan. Jo aikoja sitten teistä olisi pitänyt tulla toisten opettajia, mutta sen sijaan te olette itse jälleen opin tarpeessa: jonkun olisi opetettava teille Jumalan sanan alkeet. Te tarvitsette taas maitoa, ette te kestä vahvaa ruokaa. Jokainen, jota vielä ruokitaan maidolla, on pikkulapsi, eikä sellainen kykene ottamaan vastaan syvällistä opetusta. Vahva ruoka on tarkoitettu aikuisille. He ovat totuttaneet aistinsa siihen ja harjaannuttaneet ne erottamaan hyvän ja pahan. Älkäämme siis enää viipykö Kristuksen opin alkeissa, vaan edetkäämme täyteen tietoon. Emme voi uudestaan laskea perustusta ja opettaa sellaisia asioita kuin parannus kuolemaan johtavista teoista, usko Jumalaan, oppi kasteista ja puhdistusmenoista sekä käten päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemus ja iankaikkinen tuomio. Menkäämme eteenpäin, jos Jumala suo.*” (Hepr. 5:12–14, 6:1-3).

Silti meidän kuolleeksi julistamisestamme, ei juuri kuule opetettavan. Minä ainakaan en. Kun olen tästä aiheesta joskus luennoinut, olen kuullut ihmisten ihmettelevät äänet: ”Eihän tällaista ole koskaan ennen opetettu”. Eipä siis ole ihme että kristillisyyden on jäänyt usein kovin ohueksi ja uskovat elävät epävarmuudessa.

Kun kasteessamme olimme kuolleet Kristuksen kanssa, aloimme elämään uutta elämää hänen kanssaan, kun saimme uudestisyntyttävän uskon häneen. Uskoessamme häneen tulimme samalla osallisiksi siitä suunnattomasta voimasta, jolla Jumala herätti Poikansa hänen ylösnousemuksessaan. Nämä ovat kristinuskon tärkeimpiä perustotuuksia. Näin pelastumme.

Nämä iankaikkiset totuudet saadaan todella omaksemme, kun ne ovat vain ensin uskossa sulautuneet meihin. Se vie usein aikaa.

Olimme itse asiassa jo ennen kastettammekin kuolleita, mutta silloin aivan toisella tavalla: ”*Jumala on tehnyt eläviksi teidät, jotka olitte kuolleita rikkomustenne ja syntienne tähden*” (Ef. 2:1). Olimme hengellisesti kuolleita rikkomuksiemme ja syntiemme tähden. Tästä tilastamme Herra pelasti meidät, kun meidät kastettiin ja kun sitten ajallaan saimme uskon häneen. Näin saimme osaksemme pelastuksen lahjan. Apostoli Paavali opettaa: *Jumala antoi Kristuksen kuolla meidän rikkomustemme tähden ja herätti hänet kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden*” (Room. 4:25). Kristus nousi kuolleista, jotta voisimme tulla hänessä uskon kautta vanhurskaiksi. Nämä kaksi pelastuksen perustusta ovat kastetulle, herätetylle ja uskovaiselle sielulle jo toteutuneet ja ovat voimassa koko ajan. Ne ovat vain uskossa omistettava toteutettavaksi: ”*Jos siis teidät on yhdessä Kristuksen kanssa herätetty kuolleista, niin tavoitella sitä mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Ajatelkaa sitä mikä on ylhäällä, älkää sitä mikä on maan päällä.*” (Kol. 3:1,2).

Kaikki eivät silti ole kuolleet, eivätkä elä uutta elämää Kristuksessa. Maailman ihminen ei tällaisesta mitään tiedä, tai ei ainakaan omista tätä salaisuutta.

Mutta uskallammeko elää?

Edellisten tosiasioiden pohjalta meidän on opittava lepäämään ja elämään Herran Hengessä ja voimassa ja häneen juurtuneina. ”Kaikki esteet lyödään maahan Herran voimassa”, veisasivat vanhat ennen. Kaikki eivät kuitenkaan uskalla elää. On monenlaisia pelkoja ja orjan mieltä. Moni katsoo ensisijaisesti vain itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Kristittyjen kuulee valittavan: ”Kun sitä on niin huono”. Tällainen puhe on kuitenkin tyhjänpäiväistä ja nöyryyden kalastamista. Totuus meistä on aivan toisenlainen. Emme me huonoja ole. Olemme kuolleet rikoksiimme ja synteihimme. Kuollut ihminen on paljon surkeammassa voinnissa kuin pelkkä huono. ”Huono” elää vielä. Hengellisesti kuollutta ihmistä ei saa edes huonoksi tekipä mitä hengenpelastustoimia hyvänsä. ”Huonot” ihmiset eivät ole ymmärtäneet Kristuksen kanssa kuolemisen yhtään mitään. Mutta silti opeuksissa on yhä huonollekin monenlaista kehotusta: pitää muistaa rakastaa ja palvella, kaikkea tätä. Mutta miten luonnollinen, synteihinsä kuollut ihminen sellaiseen kykenisi? Turhaa puhetta. ”Vaikka vaellus on vaivaista...”, lauletaan eräässä laulussa. Tosiasiassa vaellusta ei vielä ole edes olemassa. Apostoli Paavali sanoo edellisistä kristillisyyden muodoista ja käskyistä: ”*Nämä omatekoista hurskautta, nöyryyden harjoitusta ja ruumiin kurittamista vaativat käskyt tosin näyttävät viisailta, mutta todellisuudessa ne ovat arvottomia ja tyydyttävät vain ihmisen ylpeyttä*” (Kol. 2:23 KR92). Meidän turmeltuneessa luonnossamme ei asu mitään hyvää. Kuollut on vain kuollut vaikka kuinka käskisi.

Katse on siis nostettava ylös omasta itsestään katselemaan Kristuksen vanhurskautta ja hänen verensä ansiota. Johan aikanaan vanhanliiton temppeleliasti puhdistettiin ja pyhitettiin Jumalalle eläinten verellä. Vielä varmemmin, jos me haluamme olla puhtaita ja pyhiä ja Herralle erotettuja, se tapahtuu yksinomaan Kristuksen vihmontaverella. Vain se yksin pyhittää meidät. Jos yritämme pyhittyä vaikkapa kuuliaisuutemme, velvollisuuksien täyttämisesämme tai vaikkapa hyvillä teoillämme, epäonnistumme pyhityksessämme varmasti. Jäljelle jää vain syyllisyys tai sydämen paatumus. Kuitenkin on muotia olla huono.

Maailman hengen ihmisille ei tästä tällaisesta kannata puhua. Ei myöskään omatekoista hurskautta harrastaville ihmisille. Tässä ei nyt puhuta veltoille ja alkutekijöihin jääneille kilvoittelijoille. Nämä edellä mainitut ihmiset olivat näet, ja ehkä kerran, tulleet uskoon mutta kaikki oli jäänyt sitten siihen. Pian oli jo palattu entiseen elämään – jos nyt sitten uutta oli edes alkanut. Näin oli jatkettu elämistä itselleen ja maailmalle vaikka olikin kerran ”annettu elämä Jeesukselle”. Ehkä Hengessä oli aloitettu, mutta lihassa lopetettu. Herran antama tuli ja aito Kristus-elämä jäi puuttumaan.

Mutta tässä luennossa puhun erityisesti niille, jotka ovat tosissaan kaikessa kilvoittelussaan. Heistäkin puhun aivan erityisesti niille, jotka ovat väsyneet kilvoittelussaan. He ovat ehkä lukeneet Raamattunsa läpi moniakkin kertoja. He ovat luultavasti lukeneet kaiken muunkin saatavissa olevan alan kirjallisuuden. He ovat kuunnelleet kaikkia mahdollisia julistajia. Mutta kuitenkin yhä uupumus ja epätietoisuus vaivaavat. Lepoa ei ole löytynyt. Ehkä harhautunut omatunto, velvollisuudentunto ja lain vaatimukset ovat näännyttäneet kilvoittelijan. He kysyvät, kelpaanko Herralle? Rakastaakohan hän minua todella? Vastausta ei kuulu. Vastaus löytyy Sanasta.

Mutta ennen kaikkea juuri näille edellisille kilvoittelijoille tässä puhun. Jos näenkin kaikkialla hengellisesti pysähtyneitä uskovia, näen myös näitä, täysin uupuneita ja tien oheen jääneitä ja maitohapuille juosseita kilvoittelijoita. Herralla olisi heille paljon puhuttavaa, mutta usein he eivät ehdi kuunnella. He ovat aivan kuin varattuja puhelimia ja Herra ei saa puhelujaan läpi. Heille haluan tässä puhua. Yritän äänenikin muuttaa kuin äidin ääneksi lapselleen.

Kaikkeen hätäilyyn ja juoksemiseen on yksinkertaisesti syynä vain se, että Kristuksen sisäinen tunteminen on vielä puutteellista. On palattava uudelleen ristin juurelle, sillä siellä on lepo. ”*Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon*” (Matt. 11:28). Siinä se on, autuas lepo. ”*Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti. Ja minun kansani asuu rauhan majoissa, turvallisissa asunnoissa,*

huolettomissa lepopaikoissa.” (Jes. 32: 17,18). Sillä ”Hänen jumalallinen voimansa on antanut meille lahjaksi kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon” (2. Piet. 1:3).

Kaikki se mitä me hengelliseen kasvuamme ja elämäämme tarvitsemme, saadaan yksin Kristukselta. Vain hänen tuntemisensa sellaisena kuin hän on, tyydyttää nälkämme ja janomme. Hänessä on aivan kaikki mitä me uudessa elämässämme tarvitsemme. Apostoli Pietari sanoo: *”Armo ja rauha lisääntykään teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta”* (2. Piet. 1:2). Näin se tapahtuu. Ja näin hoppu loppuu.

Käymme nyt lisää läpi hengellisen elämämme perusasioita. Seuraavassa on kantaisä Abraham esikuvanamme.

”Jumalan varma lupaus

Antaessaan Abrahamille lupauksensa Jumala vannoi omaan nimeensä, koska ei ollut ketään suurempaa, jonka nimeen hän olisi vannonut. Hän lupasi: ”Minä siunaan sinua runsain määrin ja annan sinulle runsaasti jälkeläisiä”, ja kärsivällisesti odotettuaan Abraham sai, mitä hänelle oli luvattu. Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman nimeen. Vala merkitsee heille asian vahvistusta, se lopettaa kaikki vastaväitteet. Siksi myös Jumala vannoi lupauksensa takeeksi vielä valan. Hän tahtoi tällä erityisellä tavalla osoittaa niille, joita lupaus koskee, että hänen päätöksensä ei muutu. Noilla kahdella järkähtämättömällä sanallaan, joissa hän, Jumala, ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme. Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni, kun hän oli tullut ylipapiksi, jonka pappeus on ikuista, Melkisedekin pappeutta.” (Hepr. 6:13–20).

Mitä nämä lupauksen sanat puhuvat meille? On syytä katsoa vielä tarkemmin, mitä Jumala todella palvelijalleen sanoi. Jumala lupasi varmasti pelastaa Abrahamin ja kaikki jotka kulkevat hänen laillaan uskon tietä, eli uskovat Jumalaa. Mutta hän ei antanut Abrahamille vain lupaustaan, joka sekin on peruuttamaton. Hän antoi vielä valan lupaustensa vahvistukseksi. Eli *”Jumala vannoi lupauksensa takeeksi vielä valan. Hän tahtoi tällä erityisellä tavalla osoittaa niille, joita lupaus koskee, että hänen päätöksensä ei muutu. Noilla kahdella järkähtämättömällä sanallaan, joissa hän, Jumala, ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme. Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma.*

Ja vielä: *”Näitä sanoja ei kuitenkaan ole kirjoitettu vain hänen tähtensä, vaan myös meidän vuoksemme. Jumala on katsova vanhurskaiksi meidätkin, kun uskomme häneen, joka on herättänyt kuolleista Herramme Jeesuksen.”* (Room. 4:23,24 RK92).

Näillä kahdella sanalla Jumala tahtoi siis osoittaa että häneen voi luottaa. Koskaan hän ei peru lupauksen sanaansa. Hän ei voi tehdä lupaustaan ja valaansa mitättömäksi. Jos hän niin tekisi, hän kieltäisi oman itsensä ja osoittautuisi epäluotettavaksi. Kristuksen vanhurskaus kestää ikuisuuteen asti.

Sillä *”Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti”* (Hepr. 13:8).

”Tästä näemme, kuinka paljon vahvempi on se liitto, jonka takaajana Jeesus on” (Hepr. 7:22).

”ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet” (Ilm. 1:18).

Hän *”...kirjoitusten todistuksen mukaan elää aina”* (Hepr. 7:8).

” ”Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?” (Joh. 11:26).

Olemmeko me muuttuneet ja alkaneet pelätä?

Herra ei muutu. Lupaukset eivät muutu. Herran sana on varma. Näin hän tahtoo rohkaista meitä. Koskaan hän ei meistä, uskovistaan luovu, eikä kadu lupauksiaan. Saamme aina paeta hänen turvaansa. Kukaan eikä mikään voi riistää meitä hänen käsistään.

Mutta me olemme saattaneet muuttua. Kun me katsomme usein miten ensiksi itseemme ja huomaamme tehneemme taas syntiä, alamme pelätä. Palaamme helposti takaisin orjuuteemme, josta

Kristus jo kerran meidät vapautti. Mutta Kristus ei kerta kaikkiaan muutu. Hänen anteeksiantamuksiensa määrä on rajaton. Koskaan ei hänen armonsa meitä kohtaan lakkaa. Siksi emme saa pelätä orjien tavoin. Raamatussa soi lohdun sana: ”Älä pelkää”. Siksi meidän on uskallettava elää uskosta vanhurskaaksi julistetun elämää ja iloiten kiittää siitä syntisinäkin. Jeesus rakastaa äärettömästi syntisraukkoja. Terveistä ja synnittömistä hän ei välitä. Hän asuu vain syntisissä ihmisissä, niissä jotka turvautuvat häneen.

Mutta ystävä, oletko yhä levoton? Yhäkö asut lain orjuuden maassa? Laki synnyttää orjuutta. Kuule, ystävä, laki ei ole enää voimassa. Nyt on uuden ja paremman liiton aika joka perustuu paljon paremmille lupauksille, sillä: ”*Tämä on se liitto, jonka minä näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan*”, sanoo Herra: ”*Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän mieleensä*”; ja: ”*heidän syntejensä ja laittomuksiensa en minä enää muista*”. Mutta missä nämä ovat anteeksi annetut, siinä ei uhria synnin edestä enää tarvita.” (Hepr. 10:16–18).

Kristus elää nyt ylösnousemusvoimassaan ja myös me, jotka saimme saman voiman uskoessamme häneen. Kristus on meidän elämämme. Meidät on herätetty hänen kanssaan. Nousimme kuolleista niin kuin hän. Mutta lakia ei ole herätetty kuolleista. Se on ristiinnaulittu ja haudattu ja haudassa se pysyy. Meidän rikkomuksiamme Herra ei enää ikinä muista. Laki oli vain väliaikainen ja oli voimassa vain Kristukseen asti. Missä lakia ei ole, ei ole rikkomustakaan (ks. Room. 4:15). Uskon tultua emme ole enää lain alaisia. Olemme armon alla. ”*Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista*” (Room. 8:2). ”*älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.*” (Jes. 41:10).

”*Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa...*” (Matt. 5:12). ”*Mutta älkää siitä iloitko, että henget teitä tottelevat. Iloitkaa siitä, että teidän nimenne on merkitty taivaan kirjaan.*” (Luuk. 10:17).

”*Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!*” (Fil. 4:4).

Nimemme ovat Karitsan elämänkirjassa! Sitä ei pyyhitä sieltä pois kun pysymme Kristuksen sovintotyön tuomassa armossa. Ja juuri tämä on joskus liian vaikeaa uskoa.

Muutammat pelon vallassa olevat ihmiset ottavat tietenkin myös minuun yhteyttä. Voi, voisinpä saada edes muutammat vakuuttuneiksi Kristuksesta! On siis pyrittävä vahvistamaan jäljelle jääneitä, niitä jotka ovat kuolemaisillaan (Ilm. 3:2). Mutta herännyt sielu tai nuori uskova on usein hätäinen ja hullu. Se aika on kuin juoksuaikaa. Ja lepo pakenee. Mutta eipä ole edes sitä kunnon opetusta. Vaatimuksia sen sijaan riittää. Ne sellaiset eivät ruoki meitä. Kristuksen ruumiin ja veren tulee olla ainoa ruokamme ja juomamme. Ne on vain opittava ottamaan mukaan hengelliseen ruokapöytäämme. Näillä eväillä jaksaa ja syntinen saa levätä niiden voimassa iankaikkisuuden aamuun asti.

Silti monet uskovat jatkavat yhä epävarmuudessa, pelon ja uupumuksen vallassa. He saattavat toki käydä monissa uskonnollisissa tilaisuuksissa ja kulkea raamattupiireissään. Mutta valitettavan usein sielläkin luetaan vain Vanhaa testamenttia ja Moosesta. Kuitenkin juuri sellaisesta opetuksesta seuraavat nuo viheliäiset pelot ja ahdistukset. Lakihenkisyyden vallassa olevat uskovat pelkäävät kaikenlaista, jopa omaa varjoaan. He pelkäävät kovasti päivää jolloin Venäjä ihan varmasti hyökkää Suomeen ja ottaa ainakin pohjoisosan maatamme itselleen. Päivämääriäkin on tiedossa. Osa aikamääristä on tosin mennyt jo umpeen, mutta kuka niitä nyt muistaisi. Onpa oikein kartoille piirrelty noita uusia rajoja. Etelänpuoli, hameenhelma Suomi-neidosta, jää toki vielä meille. Tällaista pelon henkeä nuo vanhanliiton opettajat jakavat yhä, ja ovat sen tähden uudenliiton lupausten täydellisiä vihollisia.

Monet pelkäävät vastaavasti maailmanloppua. Ehkä silloin sydän sanoo, etteivät asiat Herran edessä ole kunnossa. Kun morsian pelkää ylkäänsä, ei kaikki ole kunnossa. Ystävä, älä anna muiden ihmisten pelkojen peljättää itseäsi. Meidän on toki aiheellista murehtia sitä, ettemme tunne tarpeeksi hyvin Elon Herraa ja hänen meille ansaitsemaansa iankaikkista elämää. Hän on kuitenkin Vapahtajamme ja olemme hänen rakkautensa kohteita.

Mutta ei Herra vielä tule. Ennen sitä tapahtuu monia asioita. Tapahtuu muun muassa uskosta luopuminen. Raamattu ei ole silloin enää kaiken opin ja elämän ohjenuora. Olemme tulleet jo tähän

aikaan. Mutta Paavali varottaa silti: *”...me pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen ettekä sanan ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen heti järkyttää itseänne, niin että menetätte mielenne maltin, ettekä anna niiden itseänne peljästyttää, ikään kuin Herran päivä jo olisi käsissä. Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, ...”* (2. Tess. 2:1-3). Ajallaan Kristus tulee. Nyt on vielä eletävä ja valvottava pelkäämättä. Työtä on paljon. *”Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.”* (Joh. 9:4).

”Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien itseänne vietellä...” (Hepr. 13:9).

Olemme kuolleet yhdessä Kristuksen kanssa, vaikka tunteet puhuisivat muuta. Ja kun saimme uskon lahjan, tulimme osallisiksi siitä suunnattomasta ylösnousemusvoimasta jolla Kristuskin herätettiin kuolleista. Nämä tosiasiat meidän on aina pidettävä silmiemme edessä. Sen tähden me elämme jo iankaikkisuuselämää. Sydämemme on kuitenkin petollinen ja pelkäämme. Meidän tulee kuitenkin ajatella apostoli Paavalin lailla: *”Elämä on minulle Kristus, kuolema on voitto...”* (Fil. 1:18).

”Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa” (Kol. 3:3,4).

Kaiken tämän ymmärtäminen vie paljon aikaa. Vähitellen ymmärtäminen muuttuu pysyväksi tiedoksi. Mutta vie vielä aikansa ennen kuin tämä tieto muuttuu uskovan sisäiseksi elämäksi. Älä siis hätäile, ei Jumalakaan hätäile.

Mutta rakastaako Jumala meitä todella?

Kyllä hän rakastaa. Miksi epäilimme Jumalan ja hänen Poikansa rakkautta meitä kohtaan? Emme saa epäillä. *”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”* (Joh. 3:16).

”Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme” (Room. 5:8).

Jeesus sanoo: *”Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä”* (Joh. 15:13).

”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa.” (1. Joh. 4:18).

”Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? ...Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:35, 39).

Nämä sanat ovat lujat ja varmat ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoisia. Niinpä meidän tulee uskaltaa elää ja jopa iloiten. Saamme myös koko ajan levätä Herrassamme.

Älkää siis te, rakkaat kilvoittelijat, juosko enää moninaisten ihmeiden perässä. Koko ajan syltityhteasta, Amerikasta, rantautuu näitä ihmeliikkeitä Suomeenkin. Jeesus on jo etukäteen varottanut niistä. Ja silti liian moni vakiintumaton uskova juoksee niiden perässä. Ystävä, kun haet ihmeitä, et ole ymmärtänyt Herran sanaa: *”Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta”* (Mark. 16:20). Merkit seuraavat uskovia, ei toisinpäin. Jos juokset merkkien perässä, olet kääntänyt katseesi Jeesuksesta taaksepäin. Mutta jos uskosi on aitoa, seuraa sinä Jeesusta katse luotuina häneen, ja merkit seuraavat kyllä perässäsi. Näin päästään kerran Karitsan häihin. Älä käännä selkäsi Jeesukselle.

Mutta todellinen ja lopullinen lepopäivä on vielä edessämme. *”Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon, ...”* (Hepr. 4:3). Samoin lopullinen elämämme odottaa vielä. *”Ja tämä on se lupaus, minkä hän on meille luvannut: iankaikkinen elämä”* (1. Joh. 2:25).

Herra olkoon teidän kanssanne, ystävät! ”Ja kaikille, jotka tämän säännön mukaan vaeltavat, kaikille heille rauha ja laupeus, ja Jumalan Israelille!” (Gal. 6:16).

”Mutta hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen.” (Ef. 3:20, 21).

Amen.